

DOM IN SVET.

Zabavi in pouku.

Izhaja po jedenkrat na mesec.

Štev. 6.

V Ljubljani, 20. junija 1888.

Leto I.

DVE CVETICI.

Za hišico belo je vrtec zelèn,
Oj vrtec zelèn in lepo ograjèn.

Razevitata notri cvetici se dve,
Oj krasni obe in pa ljubki obe.

V sestrico cvetica se prva ozrè,
O sreči bodoči sanjati pričnè:

»Še bele tri dni, še tri jasne noči,
In spolni se, česar srcé mi želi.

Pritekla bo deklica v vrtec zelèn,
Oj vrtec zelèn in lepo ograjèn;

Utrgala z belo ročico me bo,
In spet odhitela bo s cvetko drobnó;

Poročni dan dene me v svetle lasé,
In vzame seboj me mej svatov vrsté.«

Povzdigne sestrica svoj glasek droban —
Njo čaka srečnejše prihodnosti dan:

»Še bele tri dni, še tri jasne noči,
In spolni se, česar srcé mi želi.

Pritekel bo deček sem v vrtec zelèn,
Oj vrtec zelèn in lepo ograjèn;

Utrgal me bo, a zavrgel me bo,
Kaj njemu je mari za cvetko drobnó!

Poznam pa siroto, dekletce mladó,
Ki mačebo hudo ima in ostró.

Tri leta že revica tiho trpí,
Tri leta jej lice rudeče bledí.

A našlo dekletce bo mene na tleh,
Ležečo samó, zapuščeno od vseh,

In zginil iz srca jej toge bo mrak,
Iz srca izvil se bo vzdih jej lehak:

»Oj mnogo je, mnogo na svetu sirot,
Čemu bi le jaz si želela dobrot?«

Takó govorilo deklé bo mladó,
In nič več mu lice bledelo ne bo.«

* * *

Na vejici ptiček poslušá zvestó,
In to-le zapoje mi pesem drobnó:

Res, srečen je oni, ki v sreči živi,
Srečnejši je oni, ki srečo deli.

B. H.

